

“मीठे बच्चे- देही-अभिमानी बनेर बाबालाई याद गन्यौ भने यादको शक्ति जम्मा हुन्छ, यादको शक्तिबाट तिमीले सारा विश्वको राज्य लिन सक्छौ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ कुरा तिमी बच्चाहरूको संकल्प-सपनामा पनि थिएन, जो यथार्थमा भएको छ ?

उत्तर:- तिम्रो संकल्प-सपनामा पनि थिएन- हामी भगवान्बाट राजयोग सिकेर विश्वको मालिक बन्छौं । राजाईको लागि पढाइ पढ्छौं । अहिले तिमीलाई अथाह खुशी छ किनकि सर्वशक्तिमान् बाबाबाट बल लिएर हामी सत्ययुगी स्वराज्य अधिकारी बन्छौं ।

ओम् शान्ति । यहाँ बच्चीहरू बस्दछन् अभ्यासको लागि । वास्तवमा यहाँ (संदलीमा) उनीहरू बस्नु पर्छ जो देही-अभिमानी बनेर बाबाको यादमा बस्छन् । यदि यादमा बस्दैनन् भने उनीहरू टीचर कहलाउन सक्दैनन् । यादमा शक्ति हुन्छ, ज्ञानमा शक्ति हुँदैन । यसलाई भनिन्छ नै यादको बल । योगबल संन्यासीहरूको अक्षर हो । बाबाले कठिन अक्षर प्रयोग गर्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! अब बाबालाई याद गर । जसरी साना बच्चाहरूले माता-पितालाई याद गर्छन् नि । ती त देहधारी हुन् । तिमी बच्चाहरू हौ विचित्र । यो चित्र यहाँ तिमीलाई मिल्छ । तिमी विचित्र देशका निवासी हौ । त्यहाँ चित्र रहँदैन । सबैभन्दा पहिला यो पक्का गर्नु छ- हामी त आत्मा हौं । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानी बन, आफूलाई आत्मा निश्चय गर । तिमी निर्वाण देशबाट आएका हौ । त्यो तिमी सबै आत्माहरूको घर हो । यहाँ पार्ट खेलन आउँछौ । सबैभन्दा पहिला को आउँछन् ? यो पनि तिम्रो बुद्धिमा छ । दुनियाँमा यस्ता कोही छैनन् जसलाई यो ज्ञान होस् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- शास्त्र आदि जे पढेका छौ ती सबैलाई भुल । कृष्णको महिमा, फलानोको महिमा कति गर्छन् । गान्धीको पनि कति महिमा गर्छन् । जसरी उनले रामराज्य स्थापना गरेर गएका हुन् । तर शिव भगवानुवाच, आदि सनातन राजा-रानीको राज्यको जुन नियम थियो, बाबाले राजयोग सिकाएर राजा रानी बनाउनु भयो, त्यस ईश्वरीय रीति-रिवाजलाई त टुटाइ दिए । उनले भने राजाई चाहिँदैन, हामीलाई प्रजाको प्रजामाथि राज्य चाहिन्छ । अब उनको के हाल भयो ! दुःख नै दुःख, लडाई-भगडा गरिरहन्छन् । अनेक मत भएको छ । अब तिमी बच्चाहरू श्रीमत अनुसार राज्य लिन्छौ । यति तिमीमा तागत रहन्छ जसले गर्दा त्यहाँ सेना आदि हुँदैनन् । डरको कुनै कुरा हुँदैन । यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, अद्वैत राज्य थियो । दुई त छँदै थिएनन् जसकारण ताली बजोस् । त्यसलाई भनिन्छ- अद्वैत राज्य । तिमी बच्चाहरूलाई बाबा देवता बनाउनु हुन्छ । फेरि द्वैतबाट दैत्य बन्छन् रावणद्वारा । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- हामी सारा विश्वको मालिक थियौं । तिमीलाई विश्वको राज्य केवल यादको शक्तिबाट मिलेको थियो । अब फेरि मिलिरहेको छ । कल्प-कल्प मिल्छ, केवल यादको शक्तिबाट । पढाइमा पनि बल छ । जसरी अधिवक्ता (बेरिस्टर) बनेपछि उनीहरूमा शक्ति हुन्छ नि । त्यो हो पाई-पैसाको बल । तिमीले योगबलबाट विश्वमाथि राज्य गर्छौ । सर्वशक्तिमान् बाबाद्वारा शक्ति मिल्छ । तिमीले भन्दछौ- बाबा, हामी कल्प-कल्प हजुरबाट सत्ययुगको स्वराज्य लिन्छौ फेरि गुमाउँछौ, फेरि लिन्छौ । तिमीलाई पूरा ज्ञान मिलेको छ । अहिले हामी श्रीमतको आधारमा श्रेष्ठ विश्वको राज्य लिन्छौ । विश्व पनि श्रेष्ठ बन्छ । यो रचयिता र रचनाको ज्ञान तिमीलाई अहिले छ । यी लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यो ज्ञान हुँदैन- हामीले राजाई कसरी लियौ ! यहाँ तिमीले पढ्छौ फेरि गएर राजाई गर्छौ । कुनै राम्रो धनवान्को घरमा जन्म लिन्छन् भने भनिन्छ यसले पहिलेको जन्ममा राम्रो कर्म गरेको रहेछ, दान-पुण्य गरेको रहेछ । जस्तो कर्म त्यस्तै जन्म

मिल्छ । अहिले त यो हो नै रावण राज्य । यहाँ जुन पनि कर्म गर्छन् त्यो विकर्म नै हुन्छ । सिँढी उत्रिनु नै छ । सबैभन्दा महान् उच्चभन्दा उच्च देवी-देवता धर्मकाले पनि सिँढी उत्रिनु पर्छ । सतो, रजो, तमोमा आउनुपर्छ । हरेक चीज नयाँबाट पुरानो हुनु नै छ । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुशी हुनु पर्छ । हामी विश्वको मालिक बन्छौं, यो तिम्रो संकल्प-सपनामा पनि थिएन

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— यी लक्ष्मी-नारायणको सारा विश्वमाथि राज्य थियो । पूज्य थिए तिने फेरि पुजारी बनेका छन् । गायन पनि छ— आफैं पूज्य, आफैं पुजारी । अब तिम्रो बुद्धिमा यो हुनुपर्छ । यो नाटक त बडो आश्चर्यजनक छ । कसरी हामीले ८४ लिन्छौं, यसलाई कसैले पनि जान्दैनन् । शास्त्रमा त ८४ लाख जन्म बताइएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै भक्तिमार्गको गफ हो । रावण राज्य हो नि । रामराज्य र रावणराज्य कसरी हुन्छ, यो तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैको बुद्धिमा पनि छैन । रावणलाई हरेक वर्ष जलाउँछन्, त्यसैले दुश्मन हो नि । ५ विकार मनुष्यका दुश्मन हुन् । रावण को हो, किन जलाउँछन्— कसैले पनि जान्दैनन् । जो आफूलाई संगमयुगी सम्भन्छन्— उनको स्मृतिमा रहन्छ— अब हामी पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं । भगवान्ले हामीलाई राजयोग सिकाएर नरबाट नारायण, भ्रष्टाचारीबाट श्रेष्ठाचारी बनाउनु हुन्छ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीलाई उच्चभन्दा उच्च निराकार भगवान्ले पढाउनु हुन्छ । कति अथाह खुशी हुनु पर्छ । विद्यालयमा विद्यार्थीहरूको बुद्धिमा हामी विद्यार्थी हौं भन्ने रहन्छ नि । ती त हुन् सामान्य टीचर, पढाउनेवाला । यहाँ त तिमीलाई भगवान्ले पढाउनु हुन्छ । जब पढाइबाट यति उच्च पद मिल्छ भने कति राम्ररी पढ्नु पर्छ । छ पनि धेरै सजिलो, केवल बिहान आधा-पौने घण्टा पढ्नु पर्छ । सारा दिन धन्दा आदिमा याद गर्न भुलिन्छ त्यसैले यहाँ बिहानै आएर यादमा बस्छौं । भनिन्छ बाबालाई धेरै प्यारले याद गर— बाबा, हजुर हामीलाई पढाउन आउनुभएको छ, अहिले हामीलाई थाहा भएको छ हजुर ५ हजार वर्षपछि आएर पढाउनु हुन्छ । बाबाको पासमा बच्चाहरू आउँछन् भने बाबा सोध्नु हुन्छ— पहिला कहिले मिलन मनाएका थियौ ? यस्तो प्रश्न कुनै पनि साधु-संन्यासी आदिले कहिल्यै सोध्न सक्दैनन् । त्यहाँ त सतसङ्गमा जसले चाह्यो गएर बस्न सक्छ । धेरैलाई देखेर सबै भित्र घुस्छन् । तिमीले पनि अहिले सम्भन्छौ— हामीले गीता, रामायण आदि कति खुशीले सुन्दथ्यौं । तर केही पनि बुझ्दैनथ्यौं । त्यो सबै भक्तिको नै खुशी हो । धेरै खुशीमा नाचिरहन्छन् । तर फेरि तल उत्रिदै आउँछन् । भिन्न-भिन्न प्रकारका हठयोग आदि गर्छन् । तन्दुरुस्तीको लागि नै सबैले गर्छन् । त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यो सबै हो भक्तिमार्गको रीति-रिवाज । रचयिता र रचनालाई कसैले पनि जान्दैनन् । बाँकी रह्यो नै के र ! रचयिता र रचनालाई जान्नाले तिमी के बन्छौ र नजान्नाले तिमी के बन्छौ ? तिमी जान्नाले धनवान् बन्छौ, नजान्नाले निर्धन बनेका छौ । गफ लगाइरहन्छन् । दुनियाँमा के-के भइरहन्छ । कति पैसा, सुन आदि लुट्छन् ! अब तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— त्यहाँ त हामीले सुनका महल बनाउँछौं । अधिवक्ता (बेरिस्टरी) आदि बन्न पढ्छन् भने भित्र रहन्छ— हामी परीक्षा पास गरेर फेरि यो गर्छौं, घर बनाउँछौं । तिमीलाई किन बुद्धिमा आउँदैन हामी स्वर्गका राजकुमार-राजकुमारी बन्नको लागि पढिरहेका छौं । कति खुशी रहनु पर्छ । तर बाहिर जाना साथ खुशी खतम हुन्छ । साना-साना बच्चीहरू यस ज्ञानमा लाग्छन् । सम्बन्धीहरूले केही पनि बुझ्दैनन्, भनिदिन्छन् जादु हो । भन्छन् हामी पढ्न दिदैनौं । यस अवस्थामा जबसम्म नाबालिग छ त्यति सम्म माता-पिताले भनेको मान्नु पर्छ । मैले लिन सकिदैनं । धेरै खिटपिट हुन थाल्छ । शुरूमा कति खिटपिट भयो । बच्चीले भनीन्— म

१८ वर्षकी हुँ, बाबुले भने होइन, १६ वर्षकी हो, नाबालिग छ, भगडा गरेर समातेर लिएर जान्थे । नाबालिग भन्नु अर्थात् बाबुको हुकुम अनुसार चलनु । बालिग भएपछि जे चाह्यो त्यो गरोस् । नियम पनि छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी जब बाबाको पास आउँछौ तब आफ्नो लौकिक पिताको चिट्ठी (सर्टीफिकेट) लिएर आउनु, यो नियम छ । फेरि चाल-चलन पनि हेर्नु पर्छ । चाल-चलन ठीक छैन भने फर्केर जानु पर्छ । खेलमा पनि यस्तो हुन्छ । राम्रोसँग खेल्दै नभने उसलाई भन्छन् बाहिर जाऊ । इज्जत गुमाउँछ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी युद्धको मैदानमा छौ । कल्प-कल्प बाबा आएर हामीलाई मायामाथि विजय प्राप्त गराउनु हुन्छ । मूल कुरा हो पावन बन्ने । पतित बनेका हौ विकारबाट । बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो । यसले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ । जो ब्राह्मण बन्छन् उनै फेरि देवी-देवता धर्ममा आउँछन् । ब्राह्मणहरूमा पनि नम्बरवार छन् । ज्योतिमाथि परवाना आउँछन् । कोही त जलेर मर्छन्, कोही चक्कर लगाएर जान्छन् । यहाँ पनि आएका छन्, कोही त एकदम बली चढ्छन्, कोही सुनेर फेरि जान्छन् । पहिले त रगतले पनि लेखेर दिन्थे— बाबा, म हजुरको हुँ । फेरि पनि मायाले हराइदिन्छ । यति मायाको युद्ध चल्यो, यसलाई नै युद्ध स्थल भनिन्छ । यो पनि तिमी सम्भन्छौ । परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा सबै वेद-शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ । चित्र त धेरै बनाएका छन् । नारदको उदाहरण पनि यस समयको हो । सबैले भन्छन्— हामी लक्ष्मी वा नारायण बन्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूभित्र हेर— हामी लायक छौ ? हामीमा कुनै विकार त छैन ? नारद भक्त त सबै छन् नि । यो एक उदाहरण लेखिएको छ ।

भक्ति मार्गकाले भन्छन् हामीले श्रीलक्ष्मीलाई वरण गर्न सक्छौ ? बाबा भन्नुहुन्छ— सक्दैनन्, जब ज्ञान सुन्छन् तब नै सद्गति पाउन सक्छन् । म पतित-पावन नै सबैको सद्गति गर्नेवाला हुँ । अहिले तिमीले सम्भन्छौ बाबाले हामीलाई रावण राज्यबाट मुक्त गर्नु हुन्छ । त्यो हो जिस्मानी यात्रा । भगवानुवाच— मनमनाभव । पुगिहाल्यो, यसमा धक्का खानुपर्ने कुरा छैन । ती सबै हुन् भक्ति मार्गका धक्का । आधाकल्प ब्रह्माको दिन, आधाकल्प हुन्छ ब्रह्माको रात । तिमीलाई थाहा छ— हामी सबै बी.के. हरूको अब आधाकल्प दिन हुन्छ । हामी सुखधाममा हुन्छौ । त्यहाँ भक्ति हुँदैन । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी सबैभन्दा धनवान बन्छौ, त्यसैले कति खुशी हुनुपर्छ । तिमी सबै पहिला रफ पत्थर थियौ, अहिले बाबाले धारमा चढाउँदै हुनुहुन्छ । बाबा जौहरी पनि हुनुहुन्छ नि । ड्रामा अनुसार बाबाले रथ पनि अनुभवी लिनु भएको छ । गायन पनि छ गाउँका छोरा । कृष्ण गाउँका छोरा कसरी हुन सक्छन् । उनी त सत्ययुगमा थिए । उनलाई त भुलामा भुलाउँछन् । ताज पहिराउँछन् फेरि गाउँका छोरा किन भन्छन् ? गाउँका छोरा भए त श्याम ठहरे । अहिले सुन्दर बन्न आएका छौ । बाबा ज्ञानको धारमा चढाउनु हुन्छ नि । यो सत्यको सङ्ग कल्प-कल्प, कल्पमा एकै पटक मिल्छ । बाँकी सबै हो भुटो सङ्ग । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन.... यस्तो कुरा नसुन जहाँ मेरो र तिम्रो ग्लानि गरिरहन्छन् ।

जो कुमारीहरू ज्ञानमा आउँछन् उनले त भन्न सकिन्छन् मलाई बाबुको सम्पत्तिमा अंश लाग्छ । किन मैले त्यसबाट विश्वको सेवाको लागि सेन्टर नखोलौं । कन्या दान त दिनु नै छ । त्यो अंश मलाई दिनुभयो भने सेन्टर खोल्नेछु । धेरैको कल्याण हुन्छ । यस्तो युक्ति रच्नु पर्छ । यो हो तिम्रो ईश्वरीय अभियान (मिशन) । तिमीले पत्थरबुद्धिलाई पारस बुद्ध बनाउँछौ । जो हाम्रो धर्मका हुन्छन् उनै आउँछन् । घरमा एक जना देवी-देवता धर्मको फूल निकलेर आउँछ । बाँकी आउँदैनन् । मेहनत लाग्छ

२०७२ जेष्ठ ५ मंगलबार १९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

नि । बाबा सबै आत्माहरूलाई पावन बनाएर सबैलाई लिएर जानुहुन्छ । त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- संगमको चित्रको सम्मुख लिएर जाऊ । यस तर्फ छ कलियुग, त्यस तर्फ छ सत्ययुग । सत्ययुगमा हुन्छन् देवताहरू, कलियुगमा छन् असुर । यसलाई भनिन्छ पुरुषोत्तम संगमयुग । बाबाले नै पुरुषोत्तम बनाउनु हुन्छ । जो पढ्छन् तिनै सत्ययुगमा आउँछन्, बाँकी सबै मुक्तिधाममा जान्छन् । फेरि आ-आफ्नो समयमा आउँछन् । यो सृष्टि-चक्रको चित्र धेरै राम्रो छ । बच्चाहरूलाई सेवाको सोख हुनु पर्छ । हामी यस्तो-यस्तो सेवा गरेर गरिबहरूको उद्धार गरेर उनलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछौं । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफूले आफैँलाई हेर्नु छ- म श्रीलक्ष्मी, श्रीनारायण समान बन्न सक्छु ? मभित्र कुनै विकार त छैन ? चक्कर लगाउने परवाना हुँ वा बली चढ्नेवाला हुँ ? यस्तो चाल-चलन त छैन जसबाट बाबाको इज्जत नै जान्छ ।
- २) अथाह खुशीमा रहनको लागि सबेरै-सबेरै प्रेमले बाबालाई याद गर्नु छ र पढाइ पढ्नु छ । भगवान्ले हामीलाई पढाएर पुरुषोत्तम बनाइ रहनुभएको छ, हामी संगमयुगी हौं, यस नशामा रहनु छ ।

वरदान:- एकाग्रताको अभ्यासद्वारा एकरस स्थितिको अनुभव गर्नेवाला सर्व सिद्धि स्वरूप भव

जहाँ एकाग्रता छ त्यहाँ स्वतः एकरस स्थिति हुन्छ । एकाग्रताबाट संकल्प, बोली र कर्मको व्यर्थपन समाप्त हुन्छ र समर्थपन आउँछ । एकाग्रता अर्थात् एउटै श्रेष्ठ संकल्पमा स्थित रहनु । एक बीज रूपी संकल्पमा सारा वृक्षरूपी विस्तार समाहित भएको हुन्छ । एकाग्रतालाई बढाऊ तब सर्व प्रकारको हलचल समाप्त हुन्छ । सबै संकल्प, बोली र कर्म सजिलै सिद्ध हुन्छ । यसको लागि एकान्तवासी बन ।

स्लोगन:- एक पटक भएको गल्तीलाई बारम्बार सोच्नु अर्थात् दागमाथि दाग लगाउनु हो, त्यसैले बितेकोलाई बिन्दु लगाऊ ।